

Drem H. jako starostou stěžujícího si spolku a nikoli také jednatelem tohoto spolku, jak předpisuje odst. 6 § 9 stanov dosavadních.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neshledal nss důvodnou.

Podle 5. a 6. odst. § 9 spolkových stanov, platných v době vydání nař. rozhodnutí, zastupuje starosta spolek jak na venek, t. j. vůči úřadům a osobám třetím, tak i uvnitř, a všechny od spolku vycházející písemnosti (Schriftstücke) podpisují starosta a jednatel (Schriftführer) jménem spolku.

Z jasného znění těchto stanov jest patrné, že starosta sám jest oprávněn zastupovati, t. j. representovati spolek jediné při osobním styku s úřady neb osobami třetími ve smyslu § 4 lit. h) zák. spolč., kdežto pro jakýkoli písemný projev vůle spolkové, který má úřady nebo třetími osobami za projev vůle takové býti uznáván (§ 4 lit. f) zák. spolč.), jest třeba, aby byl podepsán starostou i jednatelem. Pro opačné tvrzení stížnosti, jež potřebu spolupodpisu starosty i jednatele chce vázati pouze na písemné projevy mající pro spolek platnost vnitřní, nelze ve stanovách naléztí nejmenší opory.

Pokud stížnost namítá, že se valná hromada spolku usnesla na změně stanov a provedením této změny, zahrnující v sobě i potřebné právní kroky, pověřila svého starostu, a pokud z této okolnosti snaží se dovoditi, že starosta byl pro tento případ zvláštním znocněncem všech členů spolkových a že proto také byl oprávněn sám odvolání na žal. úřad platně podepsati, přehlíží, že ani takovéto usnesení valné hromady nemůže ještě samo o sobě změnití úřadem na vědomí vzaté stanovy, jež pro posouzení platnosti projevené vůle spolkové zůstávají na tak dlouhou výhradnou normou, dokud zákonným způsobem změněny nebyly.

Jestliže stížnost posléze tvrdí, že žal. úřad nebyl oprávněn odvolání stěžujícího si spolku, byť i stíženo bylo formální vadou, prostě odmítnouti, nýbrž měl povinnost vrátiti je nejprve odvolatelům k odstranění oněch formálních vad, nelze jí ani v tomto směru dáti za pravdu, neboť není předpisu, jenž by ve správním řízení úřadu povinnost takovou ukládal. Stejný názor vyslovil nss již ve svém nář. Boh. 626 adm..

Slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3088.

Státní občanství: * Žádost ve smyslu čl. 1. vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. jest podána včas jediné tenkrát, došla-li ve lhůtě tam stanovené k politickému úřadu I. stolice, v jehož obvodě leží nyní nejší domovská obec žadatelova; nestačí, podána-li ve lhůtě té u čsl. zastupitelského úřadu v cizině.

(Nález ze dne 10. ledna 1924 č. 175).

Věc: Leonina G. v P. (S. H. S.) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Leonie G., vdova po polním podmaršálku v P., král. S. H. S., podala dne 30. prosince 1921 u čsl. konsulátu v Lublani žádost

za přiznání čsl. státního občanství, odvolávajíc se na zákon z 9. dubna 1920 č. 236 sb. a uvádějíc, že její zemřelý manžel a s ním i ona, kteří až do r. 1914 byli státními občany uherskými, nabyli v tomto roce státního občanství rakouského a domovské příslušnosti v obci N., okres Olomouc na Moravě. Žádost tato došla na městskou radu v Olomouci dne 8. dubna 1922.

Výměrem z 5. května 1922 odmítla zsp na Moravě žádost tuto jako opožděnou, poněvadž lhůta stanovená vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. uplynula dnem 31. prosince 1921, žádost st-lčina však, podaná přímo u čsl. konsulátu v Lublani, došla městské radě v Olomouci, kdež měla býti dle čl. 1 cit. vl. nař. podána, teprve dne 8. dubna 1922, tedy po uplynutí hořejší propadné lhůty.

Odvolání z výměru toho podané zamítlo žal. min. nař. rozsudnutím z důvodů nař. výměru.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou.

Předpis čl. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb., vydaného na základě úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. a k provedení jeho, ustanovuje zcela jasně a určitě, že žádosti osob tam uvedených jest podati v propadné lhůtě do 31. prosince 1921 u polit. úřadu I. stolice, v jehož odvodě leží nynější jejich obec domovská. Předpis tento pro svoji jasnost nepřipouští jiného výkladu, než jaký se podává z jeho doslovného znění, a nelze se proto dovolávati analogie ustanovení čl. 3 téhož vl. nař., a to tím méně, když předpis ten, pojednávající o opci, připouští jen ohledně opce podávání příslušného prohlášení u diplomatických zastupitelstev státu čsl. v cizině. Právě z této okolnosti, že při opci toto vl. nař. stanovilo pro osoby v cizině žijící jako místo podací příslušná diplomatická zastupitelstva, při žádostech za přiznání státního občanství však obdobného předpisu nevydalo, jest zřejmo, že při těchto žádostech nepřipustilo jiného místa podacího, než právě politický úřad I. stolice, jmenovaný v jeho čl. I.

Dovolává-li se stížnost nějakých všeobecných právních předpisů a zvyklostí, aniž je blíže uvádí, dlužno na to odpověděti, že takových platných předpisů ani zvyklostí prostě není. Jest ovšem přípustno — a snad i zvykem — že osoby v cizině meškající, podávají svoje žádosti nebo jiná podání u diplomatických nebo konsulárních zastupitelstev svého státu, kteráž je pak dodávají dále příslušným úřadům státním, tím však není ještě řečeno, že by podání, došlé na takové zastupitelstvo v cizině, mohlo býti považováno za podané u onoho státního místa podacího, u něhož dle platných norem podáno býti má. Teprve onen den, kdy takové podání skutečně dojde od zastupitelského úřadu na úřad státní, jenž dle platných norem jest místem podacím, možno považovati za den, kdy podání u příslušného úřadu bylo učiněno.

St-lka namítá sice také, že již v rekursu tvrdila, že byla poučena čsl. konsulátem v Lublani, že má uvedenou žádost podati do 31. prosince 1921 u tohoto čsl. konsulátu, že však okolnost tato nebyla žal. úřadem vyšetřena. Námitka ta jest však bezpodstatná. I kdyby totiž st-lčino tvrzení o daném jí poučení bylo pravdivé — ve spisech správních nemá opory — šlo by o nezávazné poučení dané úředním orgánem, jemuž v tomto řízení nepřislušela žádná úřední kompetence, a nemohlo jím pro stranu býti založeno žádné právo přičící se výslovnému znění

zákona. Proto nelze také spatřovati žádnou vadu řízení v tom, když žal. úřad na dotčenou námitku rekursní neodpověděl. . . .

Č. 3089.

Z n á m k y: * Známkou »Zett« je známkou slovní; pro posouzení její způsobilosti k zápisu jest nerozhodno, že jest možno ji pojímati jako německé pojmenování písmene »Z«.

(Nález ze dne 10. ledna 1924 č. 255.)

V ě c: Isidor Z. v Mor. O. proti ministerstvu obchodu (odb. rada Kar. Weber) o ochrannou známku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. výnosem rozhodlo min. obchodu dle § 21 lit. d) zák. o ochraně známek ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. po vyslechnutí chránitelky firmy Isidor Z. v M. O., že známka »Zett« přihlášená jmenovanou chránitelkou k zápisu u obch. a živn. kom. v Olomouci pro čokolády a cukrovinky a zapsaná tamže pod č. 2603, neměla býti zapsána dle § 1 známk. zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. v úpravě známkové novely ze 17. března 1913 č. 65 ř. z.

Zároveň nařídilo výmaz známky z rejstříku.

Rozhodnutí odůvodněno jest v podstatě úvahou, že značka »Zett« zvolená za známku, jest foneticky psané písmeno »z«. Takové označení samo o sobě není způsobilé rozlišiti zboží určitého druhu od zboží téhož druhu z jiného podniku pocházejícího, jak to žádá při známkách § 1 známk. zákona. Avšak dle ustanovení § 1 známk. zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. v úpravě známk. novely ze 17. března 1913 č. 65 ř. z. nutno při posuzování registrační způsobilosti známky přihlížeti k okolnosti, zda známka v příslušných kruzích obchodních jako vyznačení pro zboží pocházející ze závodu určitého výrobce vžila. Pokud se značka taková nevžila, nedostává se jí rozlišovací způsobilosti. St-1 průkazu o vžití známky nepodal, odporuje tedy známka ta zákonu.

Nss rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, uznal ji důvodnou:

Sporná známka jest skupina čtyř písmen, která — jak ze známkového archu jest patrné, — graficky jeví se jako jediné slovo a která také jako slovo může býti vyslovena. Se zřetelem k tomu sluší známku tu považovati za známku slovní ve smyslu § 1 nov. z 30. července 1895 č. 108 ř. z. Žal. úřad však, jak z vývodů rozhodnutí jest patrné, posuzuje známku tu jako známku písmennou a to proto, že »Zett« jest také německým jménem písmeny »Z«. Ale zákon známkový neposkytuje na-prosto nijaké opory pro názor, že by slova, která jsou p o j m e n o v á n í m p í s m e n, měla býti posuzována, užívá-li se jich za známku, jinak, než jakákoli slova jiná, zejména, že by slova taková stávala se způsobilými k zápisu teprve tím, když se v kruzích konsumentů vžila jako známka určitého podniku. Názor, že slova, která jsou pojmenováním písmen, sluší posuzovati s hlediska práva známkového nikoli jako známky slovní, nýbrž jako pouhé známky z písmen, nemá v zák.